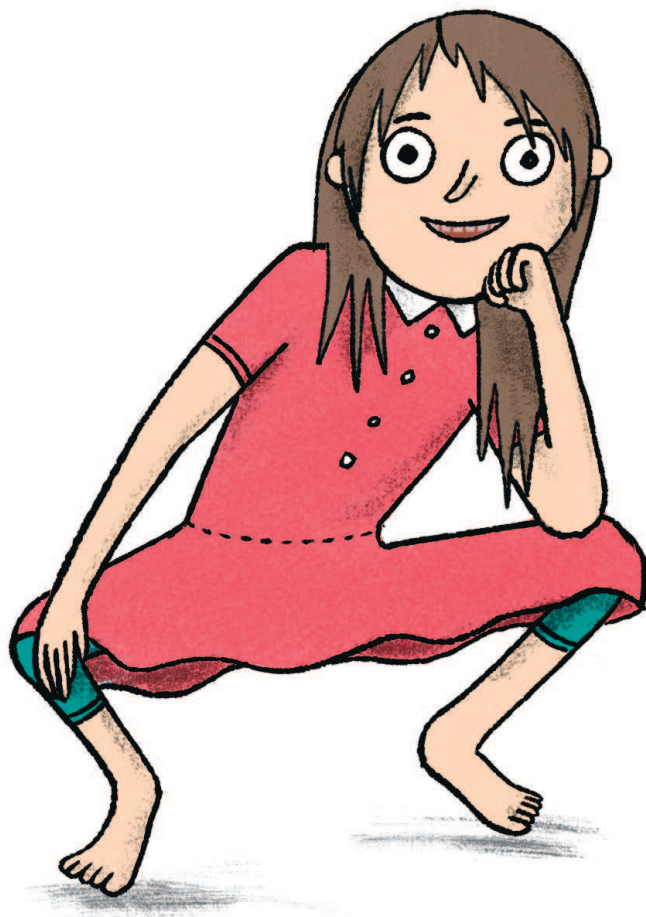

PIIA PRÄÄNIK

KAIRI LOOK

JA BANDIIDID

Pildid joonistas
ULLA SAAR

Raamatu väljaandmist on toetanud
Eesti Kultuurkapital.

Toimetanud Priit Põhjala
Kujundanud Angelika Schneider

Tekst © Kairi Look ja Tänapäev, 2019
Pildid © Ulla Saar, 2019

ISBN 978-9949-85-647-3

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

SISUKORD

9	Üllatus
12	Uudised levivad
19	Kohtumine karudega
25	Sada paari sipukaid
29	Värsked Präänikud kolivad sisse
33	Kingitus alumiselt korrusel
37	Koogid ja mutid
43	Kohtumine Villemiga
47	Öö ja küpsised
51	Vanaisa rünnatakse
54	Pidu ülakorrusel
59	Tagasi kooli

62	Kuulutus
66	Sissemurdmine
70	Olukord on nigel
73	Salapärane kast
77	Vahepeal loomaaias
80	Ettevalmistused
85	Hiline jalutuskäik
89	Akna taga
92	Ootamatu külaline
96	Korter number 1
100	Nuustik on lõksus
103	Vanad ajalehed

107	Alfonso S
110	Kärutäis porgandeid
114	Kokkupõrge
117	Kõik saab korda
120	Vastused kõikidele küsimustele
125	Uued trikid ja vanad trikid
127	Alfredi lugu
130	Karud annavad andeks
134	Isadepäev ja küpsised
140	Uus väljapääs

ÜLLATUS

See juhtus veebruaris, enne vastlapäeva. Oli nii külm, et isegi lumekakud läksid puuõõnde sooja. Maja taga lõdises kuuskümmend lumememme ja ootas sula, et ujuda lõunasse. Õue minnes jäätusid silmamunad. Jääkarud saatsid kaastundeavalduse ja konserve. Ameerika president ütles raadios, et näete, kõnnid, mingit kliimasoojenemist pole. Isegi suusatajad ei teinud pakasega trenni, vaid mossitasid kodus ja tüütasid naist. Aga Piiat ja vanaisa külm ei seganud. Nad istusid köögis ja värvisid mune.

„Ja üldsegi, kes ütles, et mune värvitakse ainult lihavõtete ajal?” kostis vanaisa.

„Kas president?” küsis Piia.

„Ei, tema valvab, et ministrid vempe ei teeks. Viisteist kelmi, kõik hauvad pahandusi.” Vanaisa ajas keele suust välja ja maalis munale konna. See tuli natuke peaministri nägu.

Kogu Präänikute köök oli mune täis. Neid vedeles sahtlis, lillepotis, külmkapi all ja muidugi köögilaual, kus seisis terve munamägi. Lae all lambi otsas kõlkus kass Nuustik – teda huvitasid viinerid, mitte munad. Ta tegi just vorstikausi suunas hoogu, kui üks kolksatas. Esikus sosistati. Piia hüppas püsti.

„Kuidas läks? Mis nad ütlesid?”

Ema-isa olid rohelised nagu vanaisa konn. „Mis need veel on?” jõllitas isa mune.

„Konnakesed!” hüüdis Piia. „Nagu emal kõhus.”

Ema vajus toolile, näost ära, ja silitas hajameelselt Nuustikut.

„Mida arst ütles? Kas kõik on ikka hästi?” küsis vanaisa tasa.

Isa neelatas ja toetas käed ema õlule. „Seda et ... meil on uudiseid.”

„Uudiseid?” vajus vanaisa istuma. „Ega ometi jälle ...?”

„Jah, mis nad ütlesid? Kas poiss või tüdruk?” küsis Piia.

Ema hõõrus murelikult kõhtu ja naeratas nõrgalt.

„Kolmikud,” ütles ta siis.

„Kolmikud!” ahhetas Piia.

„Kolmikud,” noogutas isa. „Ise tegin!”

Käis kõva kolks. See oli vanaisa, kes minestas. Ta oli siruli põrandal ega liigutanud üldse.

VUDISED

LEVIVAD

„Õumaigaad!” hüüdis Jack Kanadas ja jäi põrutavat uudist kuuldes täitsa vait. Telefonist kostis ainult piiks ja katkendlik toon. Siis helistas ta tagasi. „Vabandust, mina ehmatasin. Mis-moodi, ei üks laps? Kas Maia ikka hästi?”

Piia noogutas. „Hästi jah. Tal on neid kõhus lihtsalt kolm tükki.”

„Zuperuudis, lõpuks ometi!” juubeldas Jack. „Ei tea, kas tuleb kaks õde ja vend? Või kolm venda? Üks õde, kaks vend?”

„Me vedasime vanaisaga kihla,” ütles Piia.

„Tuleb kolm õde, tark ja kaval,” sõnas Jack kindlalt. „Tüdrukud on mu lemmikud.”

Jack oli ülakorruse Mirjami peika ja Piia suur sõber. Ta oli pärit Kanadast, aga Mirjami juures meeldis talle rohkem. „Kogu

aeg tahaks kallistada,” ütles ta ise ja käis külas nii tihti, kui sai. Lisaks armastas Jack üle mõistuse karusid, see oli tal Kanadast külge jäänud. Tulevikus plaanis ta hakata neid loomaaedadest vabastama. Kõige rohkem armastas Jack aga mett. Tal oli oma purk alati kaasas, ta jopel oli selle jaoks eraldi tasku.

Jack köhatas toru otsas. „Aga kuule, mul ka uudis on!”

„Mis uudis?” küsis Piia.

„Ma luba sain, eluks Mirjami juures! Mina varsti Eesti tulen!”

Piia kiljus rõõmust. Siis kiljus Jack. „Mina kohe kohal, kui odav lennuk lendab,” lubas ta.

Ja tõesti, Jack ei luisanud. Ta saabus aprillis esimese soojaga. „Nagu rändkurg,” ütles ta ise.

Mirjam ja Piia ootasid teda lennujaama väravas. See kestis kohutavalt kaua. Kõigepealt oli seinal kiri „LEND HILINEB”, siis „MAANDUS” ja lõpuks „SAABUNUD”. Ja siis Jack tuli – kõige ees ja jooksupärga, juuksed sassis, kannul piirivalvur ja koer. Ta kargas üle võre ja haaras Mirjami kaissu. „Tšaumisteete! Kallistame, tüdrukud!”

„Vabandage,” kostis järsku range hääl. Jack pööras pead. Need olid valvur ja koer.

„Dokumendid, palun. Kus on teie pagas?”

„Mina kõigepealt kallistama tulin,” seletas Jack. „Vabandage väga, mina igatsesin oma pruut ... Ooo!”

Koera nähes löid Jacki silmad särama. Ta kükitas ja kratsis teda kõvasti külje pealt. Koer viskas selili ja mõmises mõnust.

„Ärge puutuge, ta teeb tööd,” keelas valvur.